

Sütő Gábor *

Méltatlan állampolgárainkról és a magyarságtudatról (AVAGY A VÁLASZTÁS EGYIK FONTOS TÉTJÉRŐL)

A Miniszterelnök a rezsicsökkentés védelmét célul tűző Magyar Csapat megszervezésére hívó körlevelében így fogalmazott: „*Mi, akik ehhez a csapathoz tartozunk, úgy gondoljuk, hogy a magyarok nem másodrendű állampolgárok Európában*”.

Nyugodtan mondhatom, sokmilliomod-magammal teljes mértékben azonosulunk szavaival. Mondanivalómat nem is neki címzem, hiszen széleskörű konkrét tájékozottsággal rendelkezik, s tisztában van mindazzal is, ami itt következik. Nem tisztem értelmezni és magyarázni a kijelentéseit sem – bár ez már szinte sporttá vált, főleg az ellenzék körében – mégis úgy vélem, nem véletlenül fogalmazott így. Bizonyosan látja, számos jel utal rá, hogy az Európai Unió szemében kimondatlanul, de gyakorlatilag másodrendűek (ha nem harmadrendűek, s netán még vad ázsiaiak is) vagyunk. **Ennek egyetlen oka van, és pedig, hogy Magyarországon is másodrendűek vagyunk!**

A kormány semlegesítette a hazai, jórészt nemzetidegen ellenzék, valamint a külföldi politikai ellenfelek folyamatos és elvadult támadásait, a multinacionális tőke uralmának keretei között is tanúsított bizonyos szociális érzékenységet, ennél fogva népszerűbbé vált. **A kormány tagadhatatlan erőfeszítései és eredményei ellenére**, valami, de inkább valakik miatt, nemzetünk mégis sorvad, országunk vesztegel, népünk rosszabbul él, mint a múlt rendszerben, egészségi állapota és műveltségi szintje, de még a létbiztonsága is olyan ijesztően süllyed, hogy emögött nem is nehezen feltérképezhető háttérhatalmi tudatosságot kell látnunk. S amíg csak e helyzet fennmarad, másodrendűek maradunk az EU-ban, a világban, sőt – ha nem leszünk észnél – törvényszerűen még lejjebb csúszunk.

A saját hazánkban is!

Vitathatatlan tehát, hogy a fentiek orvoslása képezi az országunk, népünk, nemzetünk előtt álló **mindenekelőtt megoldandó történelmi feladatot!** Mellette eltörpül az egyébként kulcsfontosságú rezsi-csata is. Folytatnunk kell és meg kell nyernünk a rezsi-csatát, az idegen érdekeket és szellemiséget követő bankok elleni harcot. S ha a kormány és a nép továbbra is összefog, meg is nyerjük. Ám közös tragédiánk, hogy **úgy ez a megelőlegezett győzelem, mint minden más siker majdhogynem hiábavaló lesz, ha mások fölözik le őket, s a magyarok továbbra is másodrendű állampolgárok maradnak a saját országukban.** Legyen ennek tudatában mindenki, aki felelősséget érez a magyar nemzetért, különösen azok, akik jelenleg viselik is e felelősséget, lévén, hogy szavazatinkkal végrehajtó posztokra állítottuk őket.

E súlyos helyzetet egyre többen látjuk, tenni is akarunk ellene, képesek is lennénk rá, ám mégis alig tehetünk valamit. Még a véleményünket sem mondhatjuk el szabadon, mert a háttérhatalmi új uralkodó osztályra szerveződött méltatlan állampolgáraink, és a befolyásuk alá kerülő kormányzervek azonnal fenyegetően lépnek fel: rasszistának, antiszemitának, nacionalistának, szélsőségesnek nyilvánítanak bennünket, de még e nemzetidegen új osztály által kierőszakolt törvénytelen törvény is lecsap ránk. Ugyanakkor méltatlan állampolgáraink, nevezzük is meg, kikről van szó: a rasszista zsidó és cigány vezetők, s az őket ajnározó neoliberális politikusok, teljes szabadsággal terjesztik magyarellenes rágalmaikat itthon és a világban, s nemcsak hagyják, ösztönzik is, hogy a társadalomellenes elemek garázdálkodjanak, megfélemlítsék a rendet, nyugalmat kívánó, a munkájukat tisztességgel végezni és a gyümölcsét élvezni akaró magyar állampolgárokat.

A mindehhez társuló és megkérdőjelezendő kormányzati segédlet miatt a közéletünket eluraló, az állampolgári kötelezettséget semmibe vevő, a végtelenségig erőltetett antiszemitázás és holokausztizálás közben az illetékes vezetők és hatóságok figyelme már nem terjed ki a legveszélyesebb jelenségekre. Egyes kisebbségi-mássági állampolgáraink és szervezeteik, a neoliberális pártok hazai képviselőivel karöltve, a demokráciával viszályba lépve, **általános** (divatos szóval élve: egészpályás) **támadást folytatnak a magyarság ellen**, ideértve az őket folyamatosan előnyben részesítő kormányt is. Külföldet is mozgósítják, haza- és nemzetáruló politikát folytatnak Brüsszeltől Tel-Avivon és Washingtonon át Bécsig. Nem tartják tiszteletben népünk hagyományait, nem szolidárisak vele, lekicsinylik, lenéznek, támadják, elárulják, miközben folyamatosan olyan előnyöket élveznek, amelyekre a magyarság többsége csak áhítozhat. A rasszista vezetők és kijárók az állampolgári magatartásukkal egyáltalán nem szolgálnak rá az egyre szélesedő kivételezésekre, előjogokra. Ám mégis éppen ők követelnek még többet és többet, s tehetik, mert akiket lángelkű költőnk „belső bitangoknak” nevezett, segédkeznek nekik a saját nemzetükkel szemben. Nemrég az Élet és Irodalom január 31-i számát böngésztem. „És”-nek csúfolják, mivel sem élet, sem irodalom nincs benne, de mostanra az „És” is eltűnt, s csak holokauszt maradt benne. Hoz azonban egy megállapítást, amely – bár az „És” nem azokra vonatkoztatja, akikre én – találóan minősíti a helyzetet: *„a közös állampolgárság okán nehogy már ki kelljen állni hétpróbás gazemberek mellett is”*.

Határainkon túlra tekintve, a jövőre vonatkozóan félelmetes, hogy a szomszédjainknál nem látunk ennyi és ily nyíltan tevékenykedő megélhetési hazaárulót. Ha a külföldről is támogatott „belső bitangok” ereje növekszik – márpedig kormányzerveink nemtörődömsége miatt alig tornyosulnak előttük akadályok – megkérdőjeleződik nemzetünk jövője. Ezek nem pusztán szavak, mert ugyanakkor szomszédaink nacionalista alapon sokkal jobban összetartanak, és érezhetően távlati magyarellenes célokat is követnek, és e két folyamat egymást erősíti. A rendszerváltáskor öt szomszédunk volt, ma hét van, s mindegyikben elnyomott magyar kisebbségek élnek. Németh Zsoltnak, a Külügyminisztérium politikai államtitká-

rának a földrajzi tényeket felülíró parlamenti kijelentése szerint azonban nem hét, hanem nyolc szomszédunk van; Izrael a nyolcadik. Szerinte Izrael akkor is határos velünk, ha nem határos! De álmélkodhatunk azon is, hogy a Külügyminisztérium jelenlegi vezetői között minden jel szerint nincs egyedül a véleményével. Közvéleményünk hosszú évek óta döbbenettel tapasztalhatja, hogy a Külügyminisztérium messze nem követi kellő szinten a magyar kisebbségek kifejezett elnyomását, fenyegetését, bántalmazását. Nem meri kimondani, hogy kétoldali viszonyunk az ottani magyarság helyzetének a függvénye, politikává emelni pedig egyáltalán nem meri. Ugyanakkor érzelemmel és nagy átéléssel fogalmazott közleményeiben ítéli el, ha a palesztinok kövekkel, parittyákkal mernek védekezni Izrael bulldózerrel, tankokkal, rakétákkal elkövetett sorozatos agresszióival szemben. Sokan élcelődnek mostanában a kettős mérce alkalmazásán, ám a Külügyminisztérium Izraellel kapcsolatos állásfoglalásait ezzel nem vádolhatják. Ott minden tévedés kizárva, nincs semmiféle kettős mérce, csakis izraelpárti. Immár hosszú évek óta! De meddig még?

A világban, főként az EU-ban is terjednek a hasonló jelenségek, de nálunk uralkodóvá váltak; sehol nem tapasztalható ennyi és ilyen mérvű nemzetellenes cselekedett és hazaárulás.

Mint mindennek, ennek is megvannak az okai. Messzire kellene visszanyúlni és igen hosszadalmas lenne az okok kifejtése, de az érthetőség kedvéért az alapvető vonatkozásán mégis érdemes vázlatosan átfutni.

Elterjedt vélemény, hogy nincs egységes magyar nemzet, mert viharos történelmünk során többször nagy számban települtek be idegenek, akik nem magyar nemzetben gondolkodtak, s leszármazottjaiknak sincs magyarságtudatuk, bár magyarul beszélnek. A békésen hasonuló és állampolgári magatartásból, sőt magyarságtudatból jelesre vizsgázó kunok és a jászok kivételt képeznek. De befogadtunk mindenki mást is, aki csak jött. Az Árpád-házi királyok kihalása után félévezredig osztrák uralom alatt éltünk, sok sváb és szász betelepítésére került sor. Évszázadokon keresztül folyt a tótok és az oláhok beszivárgása, ami nagymértékben a magyar arisztokrácia hibája, mert olcsó munkaerőt keresett. Saját kezdeményezésből folyamatosan áramlottak a cigányok és a zsidók is. Találkozni olyan állításokkal, hogy az utóbbiak sok képviselője azért viselkedik kifejezetten ellenségként, mert eleve nemzetidegen; neki ez a nép nem sajátja, sőt éppen azért jött ide, mert az országát akarja. Megkövetelhető-e mindezekről a magyarságtudat? – kérdezik, de úgy, hogy eleve tagadó választ feltételeznek. **Lehet, hogy nem szabad kötelező igennel válaszolni e kérdésre, de kivétel nélkül minden magyarországi lakostól meg lehet és meg is kell követelni a felelős magyar-állampolgári magatartást.**

Mindenellett tagadhatatlan, hogy van egységes magyar nemzet, annak ellenére is, hogy a bennünk veszélyes versenytársat látó nyugati nagyhatalmak Trianonban szétszabdalták. Az eredeti lakhelyükön megmaradt, de Trianon miatt magukat külföldön találó nemzettársaink a nemzetünk részét képezik, nem mondhatunk le egymásról, bár mind a nyugati államok, mind a szomszéd országok ma is erre játszanak. Igaz, és sajná-

latos az is, hogy a Kárpát-medencében, s általában a külföldön élő magyarokra nem mindig jellemző az összetartás nemzeti alapon. Ezzel szemben a vélt kiválasztottságon alapuló, mindenki mást lebecsülő faji (mert nemzetinek nem nevezhető) és megélhetési érdekszövetség a hazánkat célországának tekintő nemzetközi zsidóságnak olyannyira sajátja, hogy mára átcsapott nyílt és sajnálatos módon megtúrt magyarellenes rasszizmusba.

Mindenkinek, aki védelmezi a magyar nemzet érdekeit, látnia kell, hogy Tiszaeszlártól (1882) az első világháborúig (1914) alattomos támadás folyt a nemzetünk ellen, ami egy évszázaddal ezelőtt nyílt támadásba ment át, ma is tart, sőt élesedik. Ugyanis a rendszerváltást követően az erőviszonyok bizonyos vonatkozásokban még inkább a zsidóság javára billentek. Ennek tudatában a magyar hazafiaknak, s az általuk választott kormányoknak a nemzet érdekeiért félreérthetetlenül ki kellene állniuk tűzön-vízen át. Minden nemzetet tisztelniük kell, de a betelepedett idegenekért történő elsődleges felelősségvállalás, sőt **megalázkodó túlhangsúlyozása**, éppen a nemzetmentő feladatról tereli el a figyelmet és az erőt, s ezzel kiszolgáltatottabbá teszi nemzetünket. Súlyosbítja a helyzetet a túljátszott, állandósult, sőt az utóbbi években intézményesülő holokausztózás (ami szembe megy a zsidóság érdekeivel is, mivel kifejezetten zsidóellenes jelenségeket vált ki). Valamelyest magyarázható, hogy egy évszázaddal ezelőtt az akkori magyar kormány engedett a pénzügyi és egyéb zsarolásnak, mára azonban gyakorlattá vált, s „eredményei” ismeretében megbocsáthatatlan, mert a magyar megmaradást veszélyezteti.

A gyászos történelmi előzmények ellenére, napjainkban a kormány ismét rossz választ adott. A Mazsihisz és más zsidó szervezetek azzal a fenyegetéssel álltak elő, hogy bojkottálják a „Magyar Holokauszt 2014” rendezvényeit, ha a kormány Szakály Sándort nem váltja le a Veritas vezetéséről, nem áll el a német megszállás 70. évfordulójára tervezett köztéri szobor felállításától, illetve a sokadik szükségtelen holokauszt emlékhelyet nem az ők elképzelései szerinti helyen és módon alakítja ki. Erre a fennhéjázó és kihívó ultimátumra csak egyetlen helyes válasz volt, amit – sajnos – a jelenlegi kormányzatszervek sem találtak meg: a legérdekeltettek visszakozása láttán le kellett volna állítani az egyébként is magyarellenes felhangokkal jellemzett, nem is kerek évfordulós, s már az elnevezésében is zavaros egész rendezvénysorozatot, és 2014-t a Dózsa-felkelés 500. évfordulója kapcsán Dózsa évvé nyilvánítani.

Vajon mi akadályozta az illetékeseket abban, hogy e történelmileg és aktuálpolitikailag egyetlen logikus, sőt a közvélemény által is igényelt megoldás nem jutott az eszükbe? Miért nem érzékelték, hogy az őket hatalomra juttató kétharmad ezt várta, és még ma is ezt várja el. Ezért nem fogadta rokonszenvvel, hogy a miniszterelnök, magyarázkodó-békéltető hangnemű levélben válaszolt a Mazsihisznek, mintha valami párhuzamos hatalmi szerv lenne.

Először is, nem az ő szintje. **A Mazsihisz és az EMIH nem partnere a kormánynak**; legfeljebb az illetékes kormányhivatalhoz fordulhatnak. Az érthetetlenül hallgatag kormány helyett mondjuk is ki, hogy a Mazsihisz, az EMIH, a nemzetbiztonsági kockázatot jelentő és haladéktalanul

betiltandó Tett és Védelem nyílt politikai támadásokat intéz a kormány ellen. Annak ellenére, hogy **a kormány, bármennyire is hihetetlen, de a mi pénzünkből még bőkezűen pénzeli is e magyarelles megnyilvánulásoktól sem mentes szervezeteket!** Ne kerteljünk, ezért történelmi felelősséget visel, s a súlyos anyagi terheitől valamennyien szenvedünk már ma is, egyéb következményei pedig vészterhesek. Ráadásul a kormány hiába fizet, hiába emlékezik méltón, vagy még azt is megduplázva a holokauszt 70. évfordulójáról, a hetvenegyediken és a századikon is ugyanezeket a követeléseket, rágalmakat és vádakat fogja hallani. De már a negyvenediken is ezt hallotta. Ezért teljesen értelmetlen ez az egész behódoló hajbókolás. Még a valamikori szovjet szervek és nagykövetek is örültek volna, ha akkora beleszólási szabadsággal rendelkeztek volna, mint ma Mazsihisz és az izraeli nagykövet, akik magukat hatóságnak képzelve, zsarolják és felelősségre vonják a nekik nem tetsző magyar újságírókat, szakértőket, szervezeteket, sőt a kormányt is!

Másodszor, tudatában kellene lenni, hogy az ilyen magyarelleses fel fogásra (mármint, hogy megemlékezni Magyarországon csak a holokausztról lehet) és fenyegető követelésekre (a holokauszt bűnét a magyar nemzeti tudat részeként állandósítani kell, amit – sajnos – egyes kormánytényezők is hangoztatnak) adott szerencsétlen válaszok sok szavazat sorsát döntik el. És ez így van rendjén akkor is, ha ezt magunk sem látjuk örömmel.

Jobban oda kell figyelni a magyar lelkültre. Nemcsak a kisebbségek és a másságok lehetnek érzékenyek, hanem a többség is, és jó okkal. Nem ártana következtetéseket levonni a sokasodó külföldi példákból sem. Legutóbb a Katalán Autonóm Tartomány kormánya még a holokauszt emléknapot is törölte, azzal az indoklással, hogy *„nem helyes a zsidó holokausztról beszélni, miközben a palesztin holokauszt zajlik.”* Nyugat-Európában egyre többen hasonlítják Izraelt a náci Németországhoz. Főleg a francia, de az olasz közvélemény is mind határozottabban száll szembe a rasszista zsidó követelésekkel és talmudista törekvésekkel. Európában komolyabban kezdenek odafigyelni Luther Márton figyelmeztetésére: *„Ezért, kedves keresztény feleim az ördög mellett nincs keservesebb, mérgezőbb, hevesebb ellenségetek, mint a zsidó, aki komolyan zsidó kíván lenni.”* Vannak azonban jóérezésű zsidók, akik megértik a Jobbik álláspontját is; láthattuk, hogy elnökének a londoni látogatásakor mellette tüntettek a rasszista és megfélemlített testvéreikkel szemben. Nem érdektelen tudni arról sem, hogy a Neturei Karta – a saját megfogalmazásuk szerint *„a cionizmus eretnek mozgalmát és ideológiáját, valamint annak "gyermekét", a szektariánus "Izrael Államot" az eredeti ortodox Judaizmus alapján teljes mértékben elutasító csoport és szellemiség”* – levélben foglalt állást ifj. Hegedűs Lóránt mellett. Leszögezi: *„Hegedűs lelkész úrnak és jobbikos barátainak azt kívánjuk, hogy sikeresen alakítsanak ki egy igazságos és emberséges politikát, Magyarország és minden állampolgára javára.”*

Ahogy a betegségek, úgy a veszély ellen is csak akkor tudunk védekezni, ha az orvos, illetve mi magunk megnevezzük. A napnál világosabb,

hogy nem mi vagyunk zsidóellenesek (antiszemiták pedig – ahogy ők mondják, ezúttal is manipulálva mindenkit – semmiképpen nem vagyunk, hiszen miért is fordulnánk szembe az arabokkal, palesztinokkal és más szemita népekkel?), amivel folyamatosan rágalmaznak bennünket, hanem az önmagukat felsőbbrendűnek tartó rasszista cionista zsidó vezetők és szervezetek a fajgyűlölők. Ténykérdés, hogy mindig ők kezdik a megkülönböztetést és az elkülönülést, mert eleve nem tekintik magukat a nemzet szerves részének. Nyilatkozataikkal, tetteikkel **önmaguk adják tudtukra, hogy zsidóként ellenzik** a magyar kormány, pártok, személyek álláspontját, a magyarság érdekeinek védelmére irányuló lépéseiket. Állampolgárhoz méltatlan, előítéletet tükröző kirekesztő magatartásuk okán már rég érdeemtelenek az egyébként is törvénytelenül szerzett előjogaikra. Ennek bizonyított történelmi tényeit – akár tetszenek nekünk, vagy másoknak, akár nem – mindenkinek tényként kell elismerni. 1919-ben Szamuely faji alapon magyarokat gyilkoló terrorkülönítménye, majd 1945 után az ugyancsak faji alapon bosszút álló ÁVÓ, az 1956-os atrocitásokat előidéző Rákosi-klikk tevékenysége mutatja, mi mindenre képesek. Most pedig az Orbán-kormányt akarják megdönteni, amely szerencsére kimutatja, hogy magyar, de valami miatt túlzottan hallgat rájuk, s úgy érezzük, hogy a magyar kultúra és lelkivilág védelmére nem fordít akkora figyelmet, mint a privilegizált helyzetben lévő zsidóság anyagi, sőt magyarellenes igényeinek a kielégítésére. Képzeljük el, milyen kormányt szeretnének, ha ezt is bírálják!

A kisebbségi-mássági rasszisták eleve tartanak az állampolgári kötelezettségektől. Ám a tizenhárom kisebbség közül mégis egyedül csak a zsidók burkolják homályba önmaguk kilétét. Ők nem képeznek sem kisebbséget, sem fajt, sem etnikumot, sem vallást, nem tartoznak nemzethez, s önkormányzatiságot sem vállalnak, zsidóként a választásokon sem indulnak, **nehogy érinthetlenségük megszűnjön, törvénytelenül szerzett előjogaik csökkenhessenek, netán a magyar állampolgárokra vonatkozó kötelezettségeket számon kérhessék rajtuk. Ehelyett jogot formálnak rá, hogy minden adott esetben a legelőnyösebbet választhassák.** Nagyon ideje lenne, hogy rájöjjenek: tisztességes állampolgároknak lenni nehéz ugyan, de másnak lenni nem érdemes. S ha megteszik ezt az első lépést, Széchenyi István szellemében esetleg kikíváncsozhat a következő is: *„Jó magyarnak lenni, igen nehéz, de nem lehetetlen!”*

Az eddigiek alapján azonban inkább az vehető biztosra, hogy a rasszista zsidó vezetők és szervezetek hisztériakeltéssel, követelődzésekkel folytatják a zsarolást, a kormány pedig továbbra is tűri, holott valamennyiünknek nyugalomra és stabilitásra lenne szükségünk. A kormánynak nincs rá felhatalmazása, hogy mindezt tűrje és leplezze, pláne arra, hogy e kártékony jelenségek elleni alulról feltörő törekvéseket fékezze, korlátozza, sőt büntesse! Mert miről is van szó? Betelepült idegenek faji alapon létrejött és a magyarok ellenében önmaguknak pozitív diszkriminációt követelő szervezetekről, s céljaikat a mindenkori kormányok naiv jó-

hiszeműsége, vagy megengedhetetlen és megkérdőjelezendő gyámoltalansága miatt mindig el is érik.

Téves és magyarvesztő politika az, amelynek nincs kidolgozott, minden állampolgár által követhető és követendő nemzeti irányvonala, eszményképe és nem ezek érvényesítésére törekszik, hanem mindössze úgy nevezett „reálpolitika” akar lenni. Önmagában a reálpolitikának mindig megvan ugyan a maga indokoltsága, de nem szorítkozhat a mások által alakított körülményekhez és szabott feltételekhez igazodásra.

Nézzünk csak szét a magyar megmaradás és a nemzeti tudat szempontjából fontos kulcsterületeken: a pénzügyek és a hírközlés kisajátítása mellett folyik a magyar történelem, vezetőink és jelképeink meghamisítása, gyalázása, háttérbe szorítása és mindezzel párhuzamosan az elzsidósítás minden vonalon. A megszámlálhatatlan magyarelles cselekedetek közül itt csak egyet részletezek.

Az ember azt várná, hogy ha a gyönyörűen felújított Zeneakadémia előtt szobrot állítanak valakinek, az Erkel Ferenc, a magyar nemzeti opera megteremtője (Bánk bán, Hunyadi László) s Himnuszunk zenéjének szerzője, vagy az ott tanult, majd ott tanító és szereplő Bartók Béla, s Kodály Zoltán lesz. Ám 2013. október 22 óta a Zeneakadémia előtt az élete nagy részét külföldön töltő Solti György szobra áll. Vajon minek az okán éppen az övé? Kedves Olvasó, csak egyet találhat; ugyanis nehéz lenne melléfogni: Solti sem a magyarságáról híres. Mégis a szobrát felavató Martonyi János külügyminiszter – ezúttal is fordítva látva a világot – kijelentette: mindvégig hűséges volt a hazájához, de ez a haza 1939-ben, majd 1945-ben elhagyta őt. A haza a bűnös? Kétszeresen is? Az ilyen túlzó sanda kijelentések mögött a magyar nép kollektív bűnösségére utaló célzás sejlik fel. Az állítás önmagában sem igaz; földrajzilag, emberileg, politikailag, de még átvitt értelemben sem állja meg a helyét. Az ellenkezőjét tükrözi Solti sírjának (feltételezhetően az sem véletlen, viszont tolakodóan nagyképű, hogy Bartók Béla sírja mellé szorították be) felirata is, amelyen, nyilván utolsó akarata, vagy a szellemiségét ismerők döntése alapján még a neve sem magyarul szerepel: „*Sir Georg Solti - Hazatért*”. Azaz mégsem a haza hagyta el őt; hanem fordítva. Szobrának talapzatán pedig ez áll: „*Egy új korszak nyitánya.*” Első olvasásra úgy vélné az ember, hogy e gondolat sokfelé ágazó elmélkedésre alkalmas, pedig ez az arcátlanul nagyképű és hazug állítás is egyetlenegy és messze nem zenei irányba mutat. Különösen, ha még azt is számításba vesszük, hogy ugyanaznap a Zeneakadémia hagyományosan Kisteremnek nevezett termét is átnevezték „Solti György Kamarateremre” (az sem érthető, hogy a terem miért Eduárd kenti herceg adta át), holott a budapesti Maros utcai zeneiskola már viseli a nevét. Amíg pedig a Zeneakadémia felújítása folyt, az oktatást áthelyezték a Wesselényi utca 52 alatti ugyancsak felújított és kibővített épületbe, amelyet „Ligeti György épületnek” neveztek el. Ligeti (alias, Auer) György, Soltihoz hasonlóan, külföldi országokban élte le az életét, és szintén nem a magyarságáról volt ismert.

Nem hihető, hogy akik mindezt kigondolták, engedélyezték és véghezvitték, majd Solti szobra alá réztáblán még azt is odabiggyesztették,

hogy „Készült Magyarország kormánya megbízásából”, ne tudnák, hogy mit cselekszenek. Nem látnák, hogy országunk elzsidósításában működnek közre?

Értsük mindezt jól, nem Solti és Ligeti elismert művészi tevékenységéről van szó, hanem arról, hogy kifinomult érvként illesztik be őket népünk kollektív bűnösségét hirdető, benesi ihletésű rágalmukba. Ma már kormánytényezők is arról beszélnek, hogy az „aktív és passzív” magyarok egyaránt bűnösök, mert nem áldozták fel életüket azok megmentésére, akik saját életük védelmében még ellenállást sem tanúsítottak. A hasonló túlhajtott eljárásokkal az egyre hivalkodóbb zsidó gátlástalanságnak és telhetetlenségnek nyitnak kapukat. **Részt vállalnak a magyar nemzeti szellem kivégzésében.** A magyar zene nem akárkiket adott a világnak. Tekintélyes listát állíthatunk össze, amelyen azonban „Sir George Solti” messze nem az elsők között szerepel. (Szakértők szerint Vásáry Tamás, Fischer Annie, de sokan mások zeneművészetileg megelőzik Soltit, és nem tagadták meg magyarságukat). Ennyit illene tudni annak a kormánytisztviselőnek, aki felelőtlenül a kormányra hivatkozik, ha pedig ez a sajnálatos tényleges helyzet, akkor tartsuk számon, s amikor alkalom adódik, orvosoljuk. Akik meggondolatlanul, de különösen, meggondoltan nemzetellenes cselekedeteket követnek el, nem érdemelnek választói bizalmat.

És ha már itt vagyunk a Liszt Ferenc téren (*Bűnös mulasztás, hogy még nem nevezték át Sir George Solti térre ...!?*), óhatatlanul emlékeztünkbe csapódik, hogy a közelmúltban az itt álló Ady szobrot is Rejtő Jenő (alias, Reich Jenő) szobrával akarták helyettesíteni. E törekvés most lecsillapodott, de nem lehetünk benne biztosak, hogy véglegesen. A rasszista zsidó vezérek nyíltan törekednek más népek múltjának eltörlésére. Irak lerohanásában is szerepet játszott, hogy a többezer éves sumér kultúra emlékeivel rendelkezett, de a talmudista tanok szellemében pusztulnia kell mindennek, ami bármely vonatkozásban meghaladja azt, amit Izrael fel tud mutatni. Annak idején a NAT-hoz és az alaptörvényhez tett Mazsihisz-„javaslatok” is egyértelműen bizonyítják, hogy a magyar kultúra elsoványosítása van soron. Vagy gondoljunk csak vissza a közelmúltra: **rasszista zsidók és szervezetek szóltak bele, sőt döntöttek arról, kinek állíthatunk szobrot, kinek nem, kit lehet kitüntetni, kit nem, kik szerepelhetnek az iskolai tantervekben, kik nem, kik vonulhatnak fel, kik nem, és így tovább.** És a végrehajtó szerveink meghajoltak előttük! Maga a Zeneakadémia egyelőre még viseli Liszt Ferenc nevét, aki megérezve e veszélyt, figyelmeztetett bennünket: *„Valamennyi keresztény nemzetnél, amellyel együtt ma zsidók élnek, eljön a pillanat, amikor felismerik, hogy számukra a zsidók megtűrése vagy kitzasztása az élet vagy a halál kérdéséhez hasonlóvá válik: egészség vagy örökös betegség kérdésévé, szociális béke vagy örökös levetség és láz kérdésévé.”* Mi, magyar hazafiak már régen ebben a szellemben állunk hozzá e kérdéshez, ideje lenne, hogy a hatóságaink, kormányaink is hozzánk idomuljanak, ne pedig idegeneknek hízelegjenek.

A nemzetidegenek arra számítanak, hogy a holokausztózás és antiszemita zás eleve védekezésre, magyarázkodásra kényszerít bennünket, s

ürügyn állandó anyagi előnyöket és előjogokat lehet követelni, de ez már lejáratott lemez és **csak akkor vezethet eredményre, ha kormányzati birkatürelemmel párosul**. Csakis így terelheti el a figyelmet az egyre érezhetőbben érvényesülő magyarellenes numerus claususról, s nemcsak szolgálja az előjogokkal körülbástyázott, az államban állammá szervezett zsidóság védelmét, hanem leplezi a magyarság súlyosbodó problémáit, a magyar nemzeti érdekek mellőzését. Mindez annyira nyilvánvaló, hogy az utca embere is tudja és helyteleníti is. Akik – mint az álbaldaliak és a neoliberaisok – „nem látják” mindezt, sőt támogatják e magyarellenes rasszista törekvéseket, eleve méltatlanok az ország vezetésére. Nem kevésbé azok a személyek is, akik jobboldalon szerepelnek ugyan, de végső soron majdnem ugyanezt teszik. A rasszista manipuláció tehát csak egyetlen esetben sikeres; ha akadnak olyan nemzetellenes kiszolgálók, akiket lehetőleg demokratikus látszat mellett választgatnak meg, s akik a holokausztot egyre inkább magyar bűnnek tüntetik fel, a zagyva „Magyar Holokauszt 2014” programot erőltetik, olyan kijelentéseket tesznek, hogy a holokauszt a magyar nép legnagyobb tragédiája, s felhatalmazás nélkül folyamatosan bocsánatért esedeznek. Róluk mondta Széchenyi István: *„Az angol főképp a szegénységtől, a francia a nevetségessé válástól, a spanyol az ördögtől, az orosz a cártól fél... én rettenetes mértékben az elfajult, hűtlenné vált magyaroktól”*.

A közelmúltban már visszhangzott is országunk a „Gyurcsány, takarodj!” jelszótól; Bajnainak sokszor tudomására hoztuk, hol lenne a helye; az SZDSZ magyarellenessége és kártékonysága miatt a történelem súlylésztojébe került, de utódpartjaik ismét itt lihegnek a nyakunkon. Veszélyt jelentenek számunkra; nem kívánatosak még a hatalom környékén sem. Nem nehéz hát kitalálni, mely hazai és külföldi erők tartják őket mégis a felszínen.

Bármennyire is súlyos a nemzetáruló kifejezés, ki kell mondani, hogy a neoliberális, álbaldali politikusok esetében erről van szó, azzal súlyosbítva, hogy tudatosan, a következmények ismeretében teszik. A holokauszt valóban nagy emberi tragédia volt, de ők magyar bűnnek tekintik, s elébe mennek a „bosszú népe” sürgetésének, hogy hetedízigen bosszút kell állni mindazokon, akik nem a talmudista elvárások szerint éltek és élnek az életüket. A holokauszt tagadása ugyanolyan káros, mint e tagadás törvényi büntetése. Nem is lenne szabad olyan jogellenes cselekedetre kényszeríteni a bíróságokat, hogy politikai kérdésekben hozzanak döntést. Alig van ennél nagyobb értelmetlenség. Politikai-ideológiai kérdésekben nem lehet vak engedelmességre, mások által előírt nézetek elfogadására kényszeríteni az embereket, mert ez rossz vért szül, az ellenkező hatást váltja ki, hatalmas és beláthatatlan károkat okoz minden félnek. Elsősorban maguknak a zsidóknak, hiszen mindenki látja, hogy a magyarok ellen csak a velük kapcsolatos politikai kérdésekben alkalmaznak büntetőjogot. Ez ellen nemcsak jogos, hanem kötelező is a tiltakozás. A zsidó lakosság remélhetőleg többségét alkotó józan zsidóknak, mint magyar állampolgároknak, mindez ellen fel kell lépniük. Leginkább ők tudnának rendet teremteni a saját házuk táján.

Mindennek fényében a hallgatás és az elhallgatás egyaránt káros. A szélsőségeseknek beállított egészséges népi törekvések nagyhangú elítélése, törvényi tiltása sem jelent megoldást, sőt mostanában ez a hatóságaink körében eluralkodott önveszélyes, ezért a legkártékonyabb politikai közhely. Mindenki, aki mer látni, szembesülhet az egyetlen vitathatatlan eredményével: „az egyenlőbbek” ma már **halmozottan előnyös helyzetbe kerültek** a javak elosztásánál, a közvélemény befolyásolási lehetőségeiben, de **még a bíróságok előtt is**. Sorsközösséget nem vállalnak, ezzel szemben mindig, mindenben, mindenhol az első helyet követelik önmaguknak. Az élet felé mozdulnak, minket meg a halál felé tuszkolnak. Országunkban nagy a szegénység, egyes körzetekben súlyos, mivel a piaci viszonyok okán eleve igazságtalan a közösen megtermelt javak elosztása, amit a mértéktelen és indokolatlan zsidó igények készséges kielégítése a végletekig súlyosbít, s akadályozza, hogy a szegény emberek világával többet foglalkozzunk. A kormány, gesztust téve, még ilyen körülmények között is meghirdette a teljesen szükségtelen „Magyar Holokauszt 2014” hatalmas kiadásokkal járó nagyszabású programot. Ám a rasszista zsidó vezetők és szervezetek még ezzel is elégedetlenek, békétlenséget szítanak, hisztériát keltenek, a sajátos elkülönülő akaratukat és érdekeiket akarják rákényszeríteni a kormányra és az egész országra.

Mi, a kétharmad, mi mást tehetnénk, mint a kormányaink helyett, de a számukra is, vonjuk le az egyértelmű következtetést: az antiszemitizmus és a holokauszt indokolatlanul előtérbe tolaikodó, mindent uralni kívánó problémakörében sem a kis, sem a nagy kérdések nincsenek a helyükön. **Minden hamis, manipulált, másképpen van, mint ahogy nekünk – és a világnak – be akarják beszélni.** Ezt kell látni, nem pedig ráharapni a legprimitívebb csalátkekre, ráadásul mentegetőzni, védekezni és fizetni, fizetni, fizetni.

Végül még egy sürgető körülmény. **Véletlen-e, hogy e súlyos nemzeti problémák rendre kimaradnak a választási programokból. Jelenleg is!** Pedig életünk legfontosabb kérdéséről, a magyar megmaradásról van szó. Egy párt messze nem a nemzet, de nem mehet el szó nélkül amellett, hogy a nemzetközi zsidó szervezetek nyilvánosságra került, sűrűn idézett dokumentumaiban, és vezetőik megnyilatkozásaiban Magyarország (és Galícia) megszállása, elfoglalása folyamatosan alapvető célként szerepel. A mai Izraelben is nyíltan meghirdetett célország vagyunk („Tanulj magyarul!” „Új hazánk Magyarország!” és hasonló buzdítások). Aki erről hallgat, sőt tiltja az ellene irányuló törekvéseinket, méltatlan állampolgár, még a hatalom közelébe se engedjük! Egyedül a lakiteleki heteknek volt bátorsága rákérdezni Perez elnök hasonló értelmű kijelentésére. Válaszra sem méltatta őket. Ám a hivatalos válasznál is hitelesebb gyakorlati válasz valamennyiünk szeme előtt van. Erről szól ez az írás. Szervezzük meg végre az ellenállást és az ellentámadást, kényszerítsük a pártokat állásfoglalásra. Nem annyira mások ellen, mint nemzetünk védelmében.

A hazánkra áhítózókkal nem lehetünk elnézőek. Más szavakkal senkinek semmiféle felhatalmazása nincs magyarelles politikát folytatására. A most folyó választási kampányban a Jobbik kivételével mindegyik párt

hallgat a magyar megmaradásról. Pedig **a demokratikus játékszabályokat nemcsak a választóknak, hanem a választottaknak is be kell tartaniuk.** Az utóbbiaknak példamutatóan, hiszen **a magyar megmaradás fontos, ha nem a legfontosabb kérdése, amelyben nem lehet az ország, a nemzet megkérdése nélkül utólag és önkényesen eljárni, idegen érdekeknek engedelmeskedni.** Nem erre választottuk meg őket. Aki ilyen körülmények között a holokausztra és az antiszemitizmusra hivatkozva utólag még a politizálást és a rendteremtési akaratot is korlátozza és tiltja, helytelenül értelmezi a demokráciát, hiszen éppen a legdemokratikusabb elemét, a beleszólást lehetetleníti el. **A politizáláshoz nem kell sem beosztás, sem jogcím, s az nem is kiváltság, hanem a demokrácia szerves velejárója, állampolgári jog és kötelesség.** Ezt nem lehet tiltani sehol sem, még a stadionokban sem, anélkül, hogy a tiltók ne fordítanak maguk ellen a közhangulatot, s ne diktátor színében tűnjenek fel akkor is, ha nem kívánnak azok lenni.

Tudatosodjon minden felelős szervben és személyben, hogy a zsidóság sorsa a saját kezében van. Ha az erősödő társadalmi figyelmeztetés süket fülekre talál, **elkerülhetetlenül a zsidóság tragédiája következik be. Mi ezt nem kívánjuk. Azonban nem válhatunk az ő áldozattukká sem, el kell kerülnünk, hogy kivédhetetlenül közös katasztrófa és pusztulás útjára lépjünk.** Ezért az elkövetkezendőkben a zsidóságnak kell vezekelnie, s félreérthetetlen tetteivel hosszú időn át bizonyítania, hogy nem ezt a jövőt szánja önmagának és nekünk sem, hanem a magyar-állampolgári fegyelem, s az élet útján kíván haladni.

De a történelmi tapasztalat figyelmeztet, hogy erre nem várhatunk passzívan, a „megint beszélünk, s csak beszélünk” szellemében. A népet követve, a kormány is egyértelműen a piros-fehér-zöld sarkot válassza, és még kényszerből sem a kék-fehéret, mögötte a sárga irigységgel és gyűlölettel. Ha nincs hozzá elég mersze, vagy ereje, igényelje a helyzetét megértő milliók támogatását. Amennyiben ugyanis vezetőink részéről folytatódnak a hűségeskük, az állandó védekező-magyarázkodó magatartás, és párhuzamosan a mi kirekesztésünk a saját hazánkban, s csak egy-két bátor hang szól, amelyeket könnyűszerrel túlharsognak, sőt törvényileg még ők is ezeket büntetnek, akkor **harmadrendűekké válunk a saját hazánkban, s csak magyar tragédia következik be! Ez a magyar pusztulás útja lenne, amit minden eszközzel meg kell előzünk! S nem holnap kell tenni ellene, hanem ma, a kormánynak és minden magyar állampolgárnak!**

Ha valaki túlzónak találná e gondolatokat, emlékeztetek rá, hogy országunk a zsidó összejövetelek székhelyévé vált. A Zsidó Világkongresszus országgalázó budapesti és egyéb zsidó szervezetek magyarországi értekezleteinek megtartását követően márciusban nálunk tartja gyűlését az Európai Rabbini Központ is. Több száz európai és izraeli vezető rabbi vesz részt rajta, hogy – saját sajtóközleményeik szerint – tiltakozzanak a magyarországi antiszemitizmus ellen és újsághírek szerint a magyar kormány magas beosztású tagjai is részt vesznek a fórumon.

Álljunk meg egy kis történelmi kitérőre. A világ ma már tudja, hogy a főleg zsidó nagytőke milyen aljas haszonleső szerepet játszott mindkét világháborúban, de más hadi cselekményekben is. A világ ennek ellenére nem bünteti a zsidó népet, sőt más népek terhére mesterségesen hozott létre részére. Miért nem ott rendezik az összejöveteleiket? Ott harcolhatnának igazán az antiszemitizmus ellen is, elvégre Izrael a legantiszemibb állam, lévén, hogy a saját szemita fajtestvéreit irtja. Ehelyett ide tolnak és szembeköpnék bennünket!? **Kik engedélyezik mindezt?** Miért nem működik a nemzeti együttműködés rendszere? Alapvető sorskérdésről miért nem konzultálnak a néppel? Nem látják, hogy zsidó befolyási övezetté válunk (bár lehet, hogy e megállapítást múlt időbe kell tenni), s ha mindettől nem szabadulunk meg, zsidó ország is leszünk. Támogatom ezt a kormányt, de éppen ennek jogán mondom: nincs ez így rendjén. Hogy-hogy nincs egy szava sem a zsidó magyarellenes törekvésekkel szemben? Sőt nyilván még az említett márciusi értekezletet is üdvözölni fogja, akár csak az előzőeket.

Mindezek okán emlékeznünk és emlékeztetnünk kell arra is, hogy a közelmúltban Kis János volt SZDSZ-vezető nevéhez kötve a sajtóban nyíltan körvonalazták magyarellenes stratégiájukat: előre közlik a világgal, hogy a Fidesz-KDNP csalni fog a választásokon, s ezek után, ha a Fidesz-KDNP nyerni fog, beavatkozást kérnek az EU-tól, vagy az USA-tól. (Lehet, hogy az MSZP azért nem igényli ezúttal nemzetközi megfigyelők jelenlétét, nehogy valamelyikük szabályos választást jelentsen!?) Az előkészítő sajtókampány már javában folyik is ellenünk. Az amerikai Külügyminisztérium emberi jogok megsértéséről szóló szokásos évi jelentésének tavalyi számában majdnem hatvan oldal foglalkozik Magyarországgal, míg Észak-Koreával tizenegynéhány. Az izraeli-amerikai érdekek nyílt képviselőjét vállaló brüsszeli vezetés is alig várja, hogy bevethesse a különösebb hírverés nélkül létrehozott európai csendőrséget, s ezzel jogi precedenst teremtsen a beavatkozásra minden más tagállamban.

A fenti szempontok miatt nagy a tétje az áprilisi választásoknak, s **a remélhetőleg még kormányképesebb új Fidesz-kormánynak az itt érintett létfontosságú kérdésekben elsőbbséggel és egyértelműen a magyarság javára kell döntenie.** És tévednie nem szabad. Ma ugyanis ez a helyzet: mi, a magyar hazafiak, a kétharmad, már régen méltó válaszokat adtunk mindezen kérdésekre, de sajnos, a rendszerváltás óta hatalomra került pártok részéről nem találtunk kellő meghallgatásra. Intő, hogy **a pártok között is vannak, amelyek jól, legalábbis a kormánynál jobban kezelnek egyes kérdéseket (a Jobbik a magyarság és a külpolitika problémakörét, a Munkáspárt a szociális és általában a társadalompolitikai kérdéseket); bár vitathatatlan, hogy ellenzékben és csak szavakban politizálni könnyebb, mégis megérdemlik a szavazók még nagyobb bizalmát.** Akár ellenzékként, akár szövetségesként jól egészítenék ki és erősítenék a Fidesz-KDNP-ben meglévő nemzeti és szociális elkötelezettséget. Éppen ennek okán, és a stabilitás érdekében meg kell akadályoznunk a neoliberais és álbaldali erők hatalomba jutását. Határozottan szembe kell szállni a simulékony és megtévesztő

„lehet más a politika” sandaságával is. A választások előtt a Fidesz-KDNP-n van a sor, hogy ugyanebben a szellemben lépjen, ha ismét el akarja nyerni a kétharmados támogatottságot. **A kétharmad ma is megvan, talán erősebb is, mint volt, de a közelgő választáson annak tudatában szeretne újabb négy évet adni a Fidesz-KDNP kormánynak, hogy az véget vet ennek a nem kívánatos zsidó zarándoklásnak, és a suttyomban folyó betelepülésnek is.** Nagyon sokan örülnének, ha az esedékes választási programjában határozott jeleit adná annak, hogy érti, nem lehet kétfelé igenelni, mert a közmondás szerint, aki ezt teszi, két szék közül a földre esik. Látni kell, hogy közéletünk nemcsak a zenében, hanem számos más területen is mind sűrűbben találkozik a rasszista zsidó vezetők gátlástalanságának egyre arcátlanabb megnyilvánulásaival. Sajnos, egyelőre nem lehet eldönteni, hogy a kétharmados hatalom ellenére, vagy a segítségével érvényesülnek, mert mindkettőre van példa. Nekünk azonban mégis döntenünk kell. A kétharmadról is mi, választók döntötünk, s a **magyar megmaradás parancsoló követelménye, hogy április 6-án, de azt követően is mi döntsünk mindenkre való tekintet nélkül, azaz csak magunkra való tekintettel.**

Nemzetiségre, származásra, vallásra, nemre való tekintettel egyetlen méltó állampolgárnak se essen bántódása, de a méltatlan állampolgárokat lehetetlenítsük el nemzetiségre, származásra, vallásra, nemre való tekintet nélkül. E történelmileg szükségszerű irányelvet költőien, mára is érvényesen Dsida Jenő fogalmazta meg a „Tekintet nélkül” című versében:

*Be kell látnunk:
Ha kérdeznek, becsületesen
felelni kell.
A harcot becsületesen
fel kell venni,
az úton becsületesen
végig kell menni,
a szerepet becsületesen
el kell játszani,
keményen és tekintet nélkül.*

*...
Krisztusnak és Pilátusnak,
farizeusoknak és vámosoknak,
zsidóknak és rómaiaknak
egyformán szolgálni
nem lehet.*

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU c. folyóirat 2014/3 számában)